

živě stěžovatelky stačí, nemá ve spisech dostatečné opory a zrušil proto naříkané rozhodnutí, pokud týká se jejího nároku za dobu od 28. října 1918 dle § 6 zákona o správním soudě.

Č. 462.

Zabírání bytů: * Zabrání bytů a místností jest ve smyslu § 33, odst. 1, posl. věta, zák. ze dne 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n., provedeno tím, že zabírací nález byl vydán, by i nebyl uveden v skutek.

(Nález ze dne 18. června 1920 č. 5544.)

Věc: Ing. Ferdinand Schiller v Praze proti okresní správě politické v Kolíně stran zabrání bytu. -

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Stěžovateli byl usnesením bytové komise v Kolíně ze dne 22. října 1919 zabrán byt ve dvorním stavení jeho továrny čp. 277/V v Kolíně. Odvolání z tohoto výměru okresní správa politická v Kolíně rozhodnutím z 10. listopadu 1919 č. 54740 nevyhověla.

Žádost stěžovatelovu, aby byt onen byl propuštěn ze zabrání, jmenovaná bytová komise výměrem z 27. listopadu 1919 zamítla a prohlásila, že trvá na zabrání i na tom, aby byt ten do 10. prosince 1919 byl vyklizen.

Okresní správa politická naříkaným rozhodnutím zamítla odvolání proti tomuto výměru podané, setrvávajíc při svém rozhodnutí z 10. listopadu 1919 čís. 54740, poněvadž toto rozhodnutí spočívající na dříve platném nařízení z 22. ledna 1919, dle něhož byt mohl býti zabrán, vešlo v právní moc.

Stížnost namítá proti naříkanému rozhodnutí předem, že žalovaný úřad neprávem dovolává se pravoplatnosti svého rozhodnutí z 10. listopadu 1919 dovozujíc, že zabírací nález z 22. října 1919 a tím i rozhodnutí žalovaného úřadu jej potvrzující pozbylo právní účinnosti dnem 22. listopadu 1919, kdy zákon z 30. října 1919 č. 592 sb. z. a nař. nabyt platnosti a to z té příčiny, poněvadž do tohoto dne nebylo sporné zabrání provedeno t. j. nebyl byt zabráný fakticky vyklizen nebo novým nájemníkem osazen. Tento právní názor opírá stížnost o ustanovení poslední věty 1. odst. § 33 uvedeného zákona, dle něhož zůstávají v platnosti zabrání bytův a místností podle předpisů před vydáním tohoto zákona platných provedená. Vykládá tedy stížnost cit. ustanovení 1. odst. § 33 v ten rozum, že jím zachována byla v platnosti jen ta dřívější rozhodnutí o zabrání, jichž imperativní obsah byl do 22. listopadu 1919 na venek splněn aspoň potud, že zabraný byt byl do tohoto dne vyklizen.

Nejvyšší správní soud nemohl takovému výkladu citovaného ustanovení dáti za pravdu. I když se připustí, že výraz »zabrání provedená« sám o sobě nevylučuje výklad, jaký mu dává stížnost, nelze s druhé strany tvrditi, že výklad ten je jedině možným. Vždyť zákon o zabírání bytů sám užíval na jiných místech výrazů »provádění,« »pro-

- věsti« a pod., zřejmě ve smyslu širším, označuje tím úhrnně opatření a rozhodnutí, vůbec veškeré úkony povolaných orgánů směřující k splnění účelů, za nimiž zákon byl vydán (srovnej zejména §§ 1, 21, 30, 33, odst. 2.). Již se zřetelem k tomu sluší míti za to, že kdyby zákon byl chtěl v poslední větě 1. odst. § 33 prohlásiti za rozhodnu nikoliv existenci platného zabíracího nálezu, nýbrž faktické provedení nálezu v době, kdy zákon počal působiti, byl by zvolil (podobně jako učinil v § 31), místo nedosti určitého výrazu »zabrání provedená«, výrazu určitějšího.

Ale také z jiného důvodu bylo by bývalo potřebí jasného a určitého projevu vůle zákonodárce, jakou mu podkládá stížnost. Vydání nové normy zpravidla nedotýká se platnosti opatření a rozhodnutí vydaných na základě předpisů dosavadních. Opačný úmysl zákonodárce nelze předpokládati, nebyl-li projevem způsobem nepochybným.. Takový nepochybný projev úmyslu zákonodárcova, zbaviti platnosti zabírací nálezy, jež do 22. listopadu 1919 byly sice vydány, avšak nebyly dosud ve skutek uvedeny, nelze spatřovati, jak z předešlých vývodů jest patrné, v použití výrazu »zabrání provedená«, a to tím méně, ježto by zákon jinak byl musil také označiti, kterým okamžikem pokládá zabrání za fakticky provedené, zdali vyklizením zabraných místností. (kterýžto moment ovšem by mohl míti význam jen u místností, jež v době zabrání nebyly prázdné) či přikázáním jejich novému uživateli, či teprve jejich zaujetím novým nájemcem. Těmito úvahami dospěl nejvyšší správní soud k názoru, že zákon ze dne 30. října 1919 ponechal v platnosti zabírací nálezy na základě nařízení ze dne 22. ledna 1919 vydané bez rozdílu, byly-li již v době, kdy nový zákon nabyl účinnosti, ve skutek uvedeny čili nic. V důsledku tohoto názoru neshledal soud nezákonnosti v tom, že žalovaný úřad v naříkaném rozhodnutí odvolával se na pravoplatné své rozhodnutí ze dne 10. listopadu 1919 a tím odmítl nové věcné přezkoumání někdejšího nálezu zabíracího.

Pokud však ve stížnosti popírá se zákonitost onoho zabíracího nálezu pro nepřislušnost bytové komise, nemohl nejvyšší správní soud těmito vývody stížnosti se zabývati již z toho důvodu, ježto proti rozhodnutí okresní správy politické, tedy úřadu ve věci nesporně příslušného, jímž onen nález byl potvrzen, stížnost v 60denní lhůtě § 14 zákona ze dne 22. října 1875 č. 36 ř. z. z roku 1876 stanovené podána nebyla.

Č. 463.

Pensijní pojišťování: Činnost vykazující všechny znaky činnosti přehlížeče zboží a tkalcovského mistra v mechanické tkalcovně je činností převážně duševní.

(Nález ze dne 19. června 1920 č. 5406.)

Věc: Josef Hadinec ve Slamé, (adv. Dr. Jos. Josífků z Prahy) proti ministerstvu sociální péče v Praze o pensijní pojištění.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.